

Çilem

– veba busesi · 15 Kasım 2013

Hislerimi satırlara dökmeden önce;benim için sevgini biriktirdiğin yüreğine,gülümsemeni esirgemediğin dudaklarına,bakmaya kıyamadığım ela gözlerine çok teşekkür ederim...

Hisler satırlara kolay kolay dökülmez.Yürek anlatılması zor ve ağır olan her şeyi saklar.Ve bir gün o yürek dolup taşınca;yüreğin yapamadığını dudaklar,dudakların yapamadığını kâğıt ve kalem yerine getirir ve sonra kâğıtta birikir herşey...

Sararır yüreğim hüznün mevsiminde,
Hazan dağıtır nice bulutlar
Sevdalı ve öksüz ruhuma.
Baharı bekler gönlüm!
Susuz ve nazla düşer
Çiğ tanesi toprağa.

Çiğ tanesiydi hayat bana...Hâni,toprağa damlarken sıcak bir his uyandırır ya insanda,sanki o çiğ tanesi yüreğinden akıyor,taşıyormuş gibi gelir sana;hâni damladığı vakit herşeyi büyütür ya o su damlası,bende yüreğimi büyütüyorum değer verdiklerimin ardından.Dudaklarımdan kâğıdıma dökülen satırlar bunu anlatmaya yetmese de; yüreğimden geçen,hayatımdan akan,kulaklarımda çınlayan bir sevdanın hâli gibi bir "ahh" yükseliyor yüreğimden gökyüzünün kanatlarına.İçimde ve gözlerime sığınmış,yüreğimde saklanmış olan sessizliğim;aydınlatırken gecelerimi,her hecesi sen kokan özlemler biriktiriyorum.Bir günü daha bitiriyorum seni beklemekle ve seni bekleyişimin adı yok.

...

Bazen yaşamınızda olup bitenlerden bîhaber olmanız geride dursun, bitmeden önceki o son hâli tahmin edemezsiniz.Mim'den öteye geçemezsiniz,Nûn olamazsınız,Vav uğramaz şeddelerinize..Cezm bi türlü gelmez siz okudukça.. nefesiniz kesilir ama harfler bir türlü birleşmez lûgatınızda.Suyun berraklığı,gökyüzünün maviliği yüreğime vuruyor.Toprağın yağmura olan özlemi gibi düşüyor göz pınarlarımdan akan gözyaşları..Düşmeyen damlalar biriktiriyorum her seferinde ama artık haykırmak istiyorum sonu bir türlü gelmeyen özlemlerimi.Yapma.dur! diyor içimde bir yerlerde hâlâ kanat çırpın yaralı güvercin ;
Bakışları derin,titriyor gözleri, yaralı olduğu ne kadar da belli,kızıl renginde tüyleri,kanıyor yüreği..Kanıyor yüreğim...

Anlatma vakti geldi.Ya ben susacağım,biriktirdiğim herşey benimle birlikte toprak olup gelecek ya da sonu gelmeyen sorularım ve sahip olduğum değerler bir bir kaybolup gidecek.İçinden çıkamadığım bir girdap;karanlık,garip sesler...Yüreğime usulca uzanan bir korku...Nedenini bir türlü anlayamadığım, bedenimi alev alev saran bir yangının ortasında başarmanın ve aynı zamanda kaybetmenin verdiği

çaresizlik.Bir güvercinin kanat çırpması gibi masum ve içten bir burukluk var yine.Tatlı mı acı mı bilinmeyen bir burukluk.Düşününce içimin ısındığı...Bir yangının bedenimi ve ruhumu sardığını hissettiğim bir burukluk bu.Gökyüzü ne anlatıyor bu gece bilmiyorum.Ama,bildiğim tek şey yaşadığım acı ama azimli bir hayatın izlerini taşıyor olmam.Baktığım her yerde geçen onca yıldan sonra boğazımda düğüm düğüm olmuş sırlarım ve gözlerimde düşmeyen damlalarım birikti...

Sırlar...İnsan kalbi sırların saklandığı sandık,ağzı o sandığın kilidi,dili de anahtarıdır.Eğer anahtarı iyi muhafaza edememez,yani dilini tutamaz sırları açıklarsa,akıl ve zekânın inceliklerinden mahrum gafil bir insan olur.Ben,yaşadığım zaman dilimi boyunca hiç gafil bir insan olmadım.Anahtarımı muhafaza etmeyi başardım.Ancak korkuyorum.Çünkü yüreğimdeki ağırlığı taşıyamıyorum.Kilit bozulup,anahtar olmadan da açılırsa,sandığın hâli nice olur acaba?

Zamanı geldi.Arka bahçeden ön bahçeye doğru yavaş adımlarla yürümeye başladım. Elimde yıllardır sakladığım,içinde sana vermek üzere biriktirdiğim,hislerimle,anılarımın dolu bir kutuyla kapıdan dışarıya çıktım.İleride kavak ağacının gölgesine doğru yürümeye başladım.Ağacın yaprakları ağır ağır düşerken,gelen sonbaharın verdiği hüznü içimi acıtıyordu.Sonbaharı seviyordum.Ne yazın kasıp kavurucu sıcaklığı,ne de kışın dondurucu sıcaklığı var...Yürüdüm ve büyük bir sessizlik içerisinde, birazdan neler olacağını tahmin bile edemediğim bir şekilde beklemeye başladım.Serdar Bey,bu kez de yanılmıyorsa gelebilir demişti çünkü en yakın arkadaşığı.Yıllardır bir haber alamamak zaten büyük bir acıydı ancak benimkisi bir umuttu...

Bekledim,bekledim,bekledim...Fâkat sen,yine gelmedin baba.Beklemek...Öyle sekiz harf,üç hece bir kelime olması,çok basit bir durummuş gibi gelmesin kimseye.Ne anlamlar barındırır içinde ve ne zor bir kelimedir;hem söyleyen hem söylenen için.Bekleyen bekler,beklenen bekler ve bekleyen bir gün gider.Ne zordur beklemek.Hele de küçük,masum bir yürekse bekleyen.Neler olacağını bilmeden,üç hece bir kelime olmasına rağmen yaşam ve ölüm arasındaki en önemli çizgiyi anımsatır bana.Kimi zaman ufak bir gülümseme gibi gelir,beklediğin kişinin gelebileceğini düşünmek iyi hisler uyandırır insanda.Kimi zaman da büyük bir acı verir yüreğine.Düşününce burnunun ucunun sızlaması,göz pınarlarının dolması gibi bir acıdır bu.Nutkun tutulur,sol yanın acır,susarsın.En büyük görevdir aslında beklemek;beride bıraktıklarını ve bırakacaklarını unutmaktır belki de...Cümlelerinin sonuna üç nokta koymak gibidir,beklenen bir gün döner diye...Bazen hiçbir şekilde düşünemediğimi,beynimin durduğunu hissediyorum.Hep basit cümlelerle geçiştiriyorum hayatımda olup bitenleri.Bazı olaylar o kadar garip geliyor ki sadece sineye çekiyorum.Sonra,yalnızlığımı hatırlıyor ve bir köşede oturup eski günleri anımsıyorum,hüzünleniyor;soğuk,karlı bir akşamda pencereden gökyüzünü seyrediyorum.Bugün yine yıldız yok,gökyüzü bomboş,etraf sessiz ve sanki gökyüzü de çaresiz.

Sessiz ve içine kapanıktım.Kimseyle kolay kolay konuşmaz,bahçemizden dışarı çıkmazdım.Aslı Teyzenin küçük kızı Elif gelirdi yanıma.Beraber oynardık;ben doktor olurdum o da hasta.Bazen küsüp mızızlanırdı."Hep sen doktor oluyorsun,bende olayım"derdi.Bende hiç izin vermezdim.O küsünce, bende küserdim.İnatçıydım.Ama sonra annem, dalından kopardığı mis kokulu elmalarla kapıdan görününce küslüğü unutup,avurtlarımızı şişire şişire elmalarımızı yedik.Çocuktuk.Bilmezdik uzun süreli kırgınlıkları...Hep sevgiyle hitap ederdik minicik gönüllerimize.Oysa şimdi sevgiyle dolu gönlüm dalından

koparıldı;özlemle,acıyla ama binbir umutla bekler oldu.İsmim gibi,tüm hayal kırıklıklarını yaşadım ve çile çektim.

İsmimi babam koymuş: "Çilem"...Acaba herşeyi önceden sezdiği için mi koymuş ismimi.Ahh! sorma fırsatım olmadı ki hiç...En son beraber gitmiştik okula.Liseye yeni başlamıştım.Kayıtları beraber yapmıştık."Babam" elimi bırakmayan,bana yaşamayı öğreten ilk adam.Yaşamayı,azmi çalışmayı,sevgiyi,saygıyı,merhameti ve hayatı onunla tanıdım ben.Belki de acı ama güzel olan herşeyi öğrettiği için sorma gereği duymamışımdır bana neden bu ismi verdiği.Tek istediği mutlu ve huzurlu bir hayatımın olmasıydı.Ama annemi kaybettikten sonra daha bir değişmişti babam.Okulların açıldığı ilk haftaydı.Nasıl unutabilirdim ki,babam yıkılmıştı.Çok zor dayanmıştı bu duruma.Alışmamıştı annemin kendisini başka bir adamla aldatmasını ve adama red cevabını vermesiyle adamın annemi bıçaklayarak öldürmesini.Babam,durumu sadece sîneye çekebilmişti.Acı ama gerçektir.Tüm olanlara rağmen babam dayanmayı başarabilmişti.Bense sadece babamın durumuna üzülmeyle ve onun yanında onu teselli edebilmekle güç vermiştim.Babamı ağlarken görmüştüm ilk defa.Bana öyle acı vermişti ki,küçük yüreğim böyle bir acıyı daha önce hiç tatmamıştı.Canım babam,bütün bunları hakedecek ne yapmıştı böyle.

Annem ve babama dair hatırladığım en güzel hatıra,okula başladığım vakit beraber kırtasiyeye girdiğimiz gündü.Babam kalemimi seçmişti,annem silgimi.Her baktığımda içimin ürperdiği o günleri unutmamak için olsa gerek ki yanımdan ayırmıyordum.Herşeyin daha çok farkına varır olmuştum.Yaşanılan çoğu olaya bir anlam yüklüyor yoluma devam ediyordum.Babam!Bana yaşamayı öğreten ilk adam.Yüreğimin ilk sahibi.Daha iyi koşullarda yaşamam için akşama kadar durmadan çalışır,günün sonunda eve gelince de gülümsemesini benden esirgemezdi.Ona benzemek, onun gibi güçlü olmak isterdim hep.Bir gün odamda ders çalışırken; yanıma gelmişti babam.Ellerimi tutup o elâ gözleriyle bana bakıp gülümsemişti ve içimi sızlatan,hiçbir zaman unutamadığım şu cümleler dökülmüştü dudaklarının arasından: "Canım kızım, Çilem'im şimdi sana söyleyeceklerimi can kulağıyla dinlemeni istiyorum.Kızım,önünde seni bekleyen kocaman bir hayatın var.Seni bu hayatta neler bekliyor bilmiyorsun ama senden istediğim tek şey; oku ve durmadan kendi azminle çalış.Başkalarının sırtından geçinmeye kalkma.Fani dünyanın oyunlarına aldanıpta güzel zannettiğin kötü heveslerin peşinden koşma.Sevdiğinde de üzüldüğünde de şükretmesini bil.Hayatta herşey bazen istediğimiz gibi gitmez.Her ne olursa olsun ayakta durabilmeyi öğren ve kendi benliğinden, değerlerinden asla vazgeçme.Seni çok seviyorum kızım.Ne yaparsan yap,nasıl yaşarsan yaşa ama gülümseyebilmek için başkalarını üzme ve çıkarların için hiç kimseyi yarı yolda bırakma." demişti.

Ellerim,kocaman ellerinin arasında kaybolmuştu.Öyle sıkı tutmuştu ki "Baba" diyerek öyle içten sarıldım ki, hiç bırakmak, ayrılmak istemedim. Son kez sarılmışçasına, içten bir veda eder gibi, sessizce "Kızım, kendine iyi bak ve söylediklerimi sakın unutma" diyerek kulağıma usulca fısıldamıştı. "Peki babacığım" diyebilmişim. Gülümsemiştim. Ellerim kocaman ellerinin arasından kaymıştı ve omuzları çökmüştü babamın.İsli gözlerle "iyi geceler" deyip çıkmıştı odamdan.Yine masamın başına dönmüş, kalan son sorularımı da çözüp yatmıştım.Sabah erkenden kalkıp babama kahvaltı hazırlamıştım .Odasının kapısını çalmıştım,cevap gelmeyince içeriye grip baktığımda odanın bomboş olduğunu görmüştüm ve masanın üzerinde bir not yazılıydı:

"Kızım, Çiem'im kendine iyi bak. Beni affet, ben çok uzaklarda olacağım, beni merak etme
Seni seviyorum kızım Allah'a emanet ol."

Baban

Bütün bunlar ne demek oluyordu bilmiyorum ama bildiğim tek birşey vardı babamın beni buralarda bırakıp çok uzaklara gittiği idi. Bugün 1 Eylül Pazartesi. Bundan tam on bir yıl önce bırakıp gitmişti beni babam. O gittikten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ne ben eski Çilem ne de eski çevrem. Yetiştirme yurduna alındım. Babamın söylediği gibi biri oldum. Herşeyden önce okulumu bitirdim. Tıp fakültesini kazandım. Zor şartlar altında kimsesiz hayatımı kimselere belli etmeden yaşamayı öğrendim. Şimdi küçük bir kasabada, şirin bir hastanede, kasabamın güzel insanlarıyla yaşamaya çalışıyorum. Mavi kutuyu hâlâ saklıyorum. Kim bilir belki, bir on bir yıl daha geçer... Kim bilir belki bir gün dönersin baba, belki bir gün arkanda masum bir yürek bıraktığını hatırlayıp dönersin. Kim bilir...

Gözlerim uykuyla barıştı sanma baba. Sen, gittin gideli dargın sayılır. Kimine göre pişmanlık, kimine göre ise yanlışlık, ne söylersem söyleyim bu dünya öyle bir yer ki; her güzelliğin sonu sadece yalnızlık. Her günüm hasretin zulmüyle başlar... Hayat öyle lanet bir şey ki; sustuğunda konuşmadın diye pişman eder, konuştuğunda ise susmadın diye kahreder seni.. Bazen de susarak söylediğimiz sözler, konuşarak harcadığımız sözlerden daha çok şey anlatır. Sadakât ve merhamet; içimdeki eiyen cam kırıklarının en önemli kaynakları. Bana verilen sevgi deryası, gönlümde kocaman bir okyanusa büründü. Arkanı dönüp gidişinden sonra bulutlar hâlîme acıyıp ağladı. Öyle bir ağlayıştı ki bu, tenime dokunan yağmur tanesi bana sadece acı verdi.

Ama ne çare ki beklenen dönmedi. Tıpkı babamın söylediği gibi; nasıl yaşarsam yaşayım gülümseyebilmek için başkalarını üzmedim. Kimseyi üzmedim ve kimsenin de beni ezip geçmesine izin vermedim. Babama ne oldu bilmiyorum, hiç haber alamadım. Serdar Bey yardımcı olmaya çalıştı ama ne yazık ki beklenen dönmedi. Sadece kendine iyi bak demişti, kendime iyi baktım...

Kar yağıyor.. Yavaş ve ince ince. Tam bitiyor dediğin anda tekrar başlar kar yağışı... Bitti dediğin anda yeniden başlayan insan misâli... Başka yerde, başka şekilde, başka hayatlarla... Mutsuz, tedirgin ama yeniden ... Ve bitti dediğinde durduğu zannettiği herşey; yeniden, yepyeni güzellikler için çarpmaya devam edermiş. Yâni nefes alıyorsa insan; umut var demekmiş... Hâla bir umudum var. Yüreğim gidişine ses etmese de feryadım duyulmasa da benim hâlâ bir umudum var baba.

Şimdi ucu kırık bir kalem bitti. Senin bana aldığın ilk kalem ve annemin verdiği pembe silgi.. İkinizin benim için hazırladığı senaryo nasıl da tamamlamış birbirini. Sen kalem oldun, annem silgi... Bense arada bir kâğıt parçası. Çilem, her zaman ki gibi yine yalnız, sessiz ve çaresiz...

SIRRI HÜZÜN